The image shows the front cover of a book. The cover is decorated with a traditional marbled paper pattern, featuring swirling, organic shapes in shades of red, orange, and brown. In the center of the cover, there is a dark green rectangular label with a thin gold border. The text on the label is printed in a light-colored, serif font. The spine of the book is visible on the left side.

Ahlert Hysinge
Eftermæle.

Lib. rar 125 - Universitetsbiblioteket i Bergen

3007
L

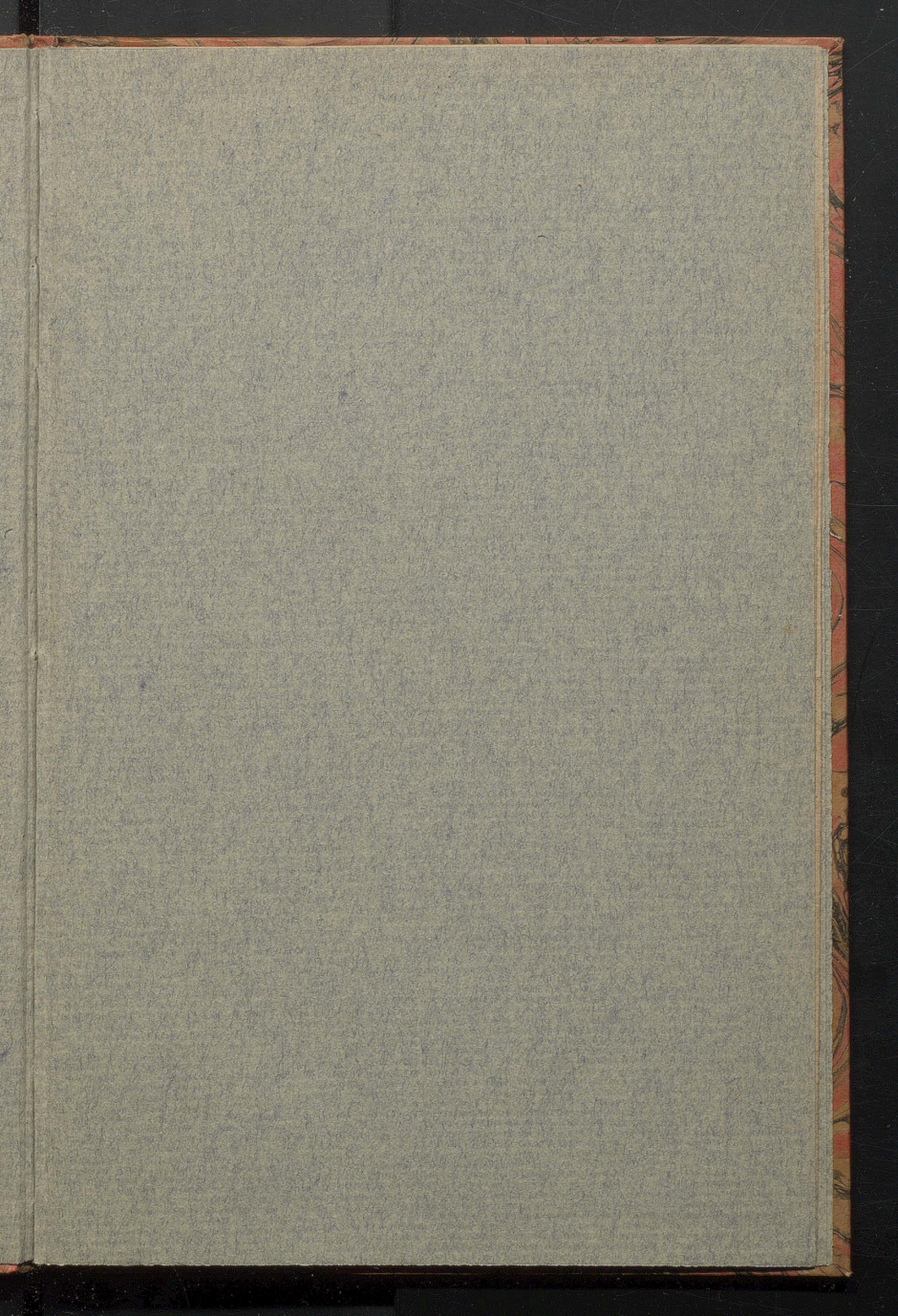
Kpl. (8) s.

Ar J. N. Brøn, se s. (8).

D. N. I s. 47.

* i B. B.

÷ J. N. H.

Lib. no. 125

Brun, Johan Nordahl

Ahlert Hysfings
x
Eftermæle.

BERGEN, 1787.

Trykt i Hans Kongel. Majeſts. privileg. Bogtrykkerie,
hos RASMUS H. DAHL.

95d066674

548070

Min svage Dikter-Aand, hvis Kraft og Ild forgaaer;
Af Livets Byrder qualt, af Venners Tab nedbøyet,
En elsket Skygge fik ved denne Grav for Døyet,
Som den med matte Træk at mahle kun formaaer.

Men Sandhed! kom, opret de høye Farvers Savn,
Vær meere troe end skiön, du var min Sanggudinde,
Jeg aldrig leiet skrev den Riges Æreminde,
Og böyed aldrig Knæ blot for et borget Navn.

Kom Sandhed og vær döv til Venskabs stærke Røft,
Man overdriver Roes, hvor den i Hiertet taler,
Man elsker og er blind, og vilde Træk kun mahler,
Hvert Billed blev for skiönt i saaret Vennebrøft,

Min Hysfing mahler jeg, en gammel ærlig Ven,
Og hvo der dog endnu kan Ven i Grunden være,
En vis indvortes Værd i mandigt Brøst meæ bære,
Den Svage elsker snart og hader snart igien.

Den glatte Verden er i Venskab alt for rund,
Udødsler Venne-Navn til dem, den ikke kiendte,
Strax varme Følelser i bløde Hierte brændte,
Men saadant Stierneeskud er flukt i samme Stund.

Standhaftig Hysfing var, ukunstlet, klippefast,
I Ord og Aasien barsk, ømhierdet meer end Qvinder,
Nævn ham en Ven i Nød, og strax hans Taare rinder.
Den kolde Haardhed var saa tit de Stærkes Laast.

Sit kiære Tvilling-Par Han elskte moderlig,
Det moderløse Pant af en elskværdig Moder,
Som med sit Livs Førliis gav Manden disse Poder,
Og gav ham Dødens Sæd, som nu først yttred sig.

Du kæmpesterke, ja, Du fik Dit Banesaar
Ved Din Venindes Tab; Det var Din Troeskabs Ære.
Tungt for de kiære Syv allene Sorg at bære,
Og bære Dødens Sæd i tolv samfulde Aar.

Dig

Dig Rigdom Himlen gav, Det var ey altid sagt,
At hver en samlet Skat var just en Himlens Gave,
Syng hvo der vil om dem, som fra den Arme gnav
Den sidste Skiær, der var i tomme Kiste lagt.

Jeg aldrig, Aaron lig, et Alter bygget har
For Guddom stöbt af Guld, og aldrig Krantze flættet
For graadig Gierrighed af andres Skade mættet,
Som Rov af Enkers Boe til egen Lade bar.

Din Skiendfel synger jeg langt heller som jeg kan,
Du som seer haanlig ned paa Dyd du burde hædre,
Og har og veed og vil paa Jorden intet bedre,
End at fortiene Navn af vederhæftig Mand.

Nyd dine Rænkens Frugt, indfvøb dig i dig selv,
Hör ingen Enkes Suk og ingen Skyldners Klage,
Tag Rentes Rente, vogt din Mammon som en Drage,
Men tank paa sidste Dag, paa Död og Dom og skiælv.

Min Hysing ogfaa vist Huusholder været har,
Men aldrig haard og kold, og til at samle, graadig;
Ney, til Betrængtes Tröst var Han sin Rigdom raadig,
Kort sagt: Af rige Mænd et fiødent Exemplar.

Han

Han havde Börne-Flok som trængte til en Arv,
Anstændigt Paaskud nok for at Blodigle være,
Og for at andres Marv til egen Kraft fortære,
Dog aabent var Hans Bröft til mange Venners Tarv.

Han Ære bar for GUD, hans Ord og Helligdom,
Tit synes rige Folk, de kunde GUD undvære;
GUD kand undvære dem, det er den sande Lære,
Og Himlen veed hvorhen tilfidst de Herrer kom.

Min Hysling foer i Fred, Hans sidste Smerters Aar
Fra Verden drog ham ud, og Bönnens Sprog Ham lærte,
Og Ordets rige Tröft helbredede Hans Hierte,
Naar Dödens Øxe hugg ulægelige Saar.

Han i den beste Havn sit Anker kasted har,
GUD styre Roret selv for os, som endnu sværme!
Vi glide Strömmen need, mod Evighed os nærme
En Storm, og Skibet strax mod Klippen knuset var.

Men kan et Affskeeds Suk betale Venskabs Krav,
Vi for de kiære Syv, vor gamle Ven forlader,
Om Held anraabe vil de Faderlöses Fader,
Om Varetægt for dem paa Livets vilde Hav.

Paa Pladen.

AHLERT HYSSING,

Cammerraad og Foged over Saltens Fogderie,
föd paa Molde

den 18de Januarii 1720,

Gift med

Jomfrue INGER ELISABETH AUGUSTINUSEN

1752,

Död i Bergen den 4de Junii 1787,

hviler herunder.

Af 10

Ægte Kierligheds Pant overleve Ham

7,

3 Söinner og Döttre 4,

2 af de sidste, Tvillinger,

kostede en dyrebar Moder Livet

den 30te October 1775.

Denne Död

var Dödens Forbud til den stærke Mand:

Han blev rört paa sin Hofte som Jacob.

II Aar derefter kom samme Rörelse paa samme Sted,

Gav ham Aar og Dags Kald og Varfel,

Øvede Ham i Bön og Taalmodighed,

Giorde Ham lös fra Verden,

Beredde Ham langsom til Evigheden.

Jacobs Bön var Hans sidste Bön:
HERre! jeg bier efter din Salighed!

Læser!

Kalder du

Rigdom et Gode,

Kierligt Ægteskab et bedre,

Glæde af haabefulde Børn,

Ægteskabets Krone,

Oprigtigt Venkskab af mange Rettskafne

Sielen i Livet;

Men en salig og sagte Död

det bedste af alt;

Saa tilftaae,

At een af de Lykfulge baade i Livet

og i Döden

var

AHLERT HYSSING,

Ærlig Mand,

Troefast Ægtefælle,

Om Fader,

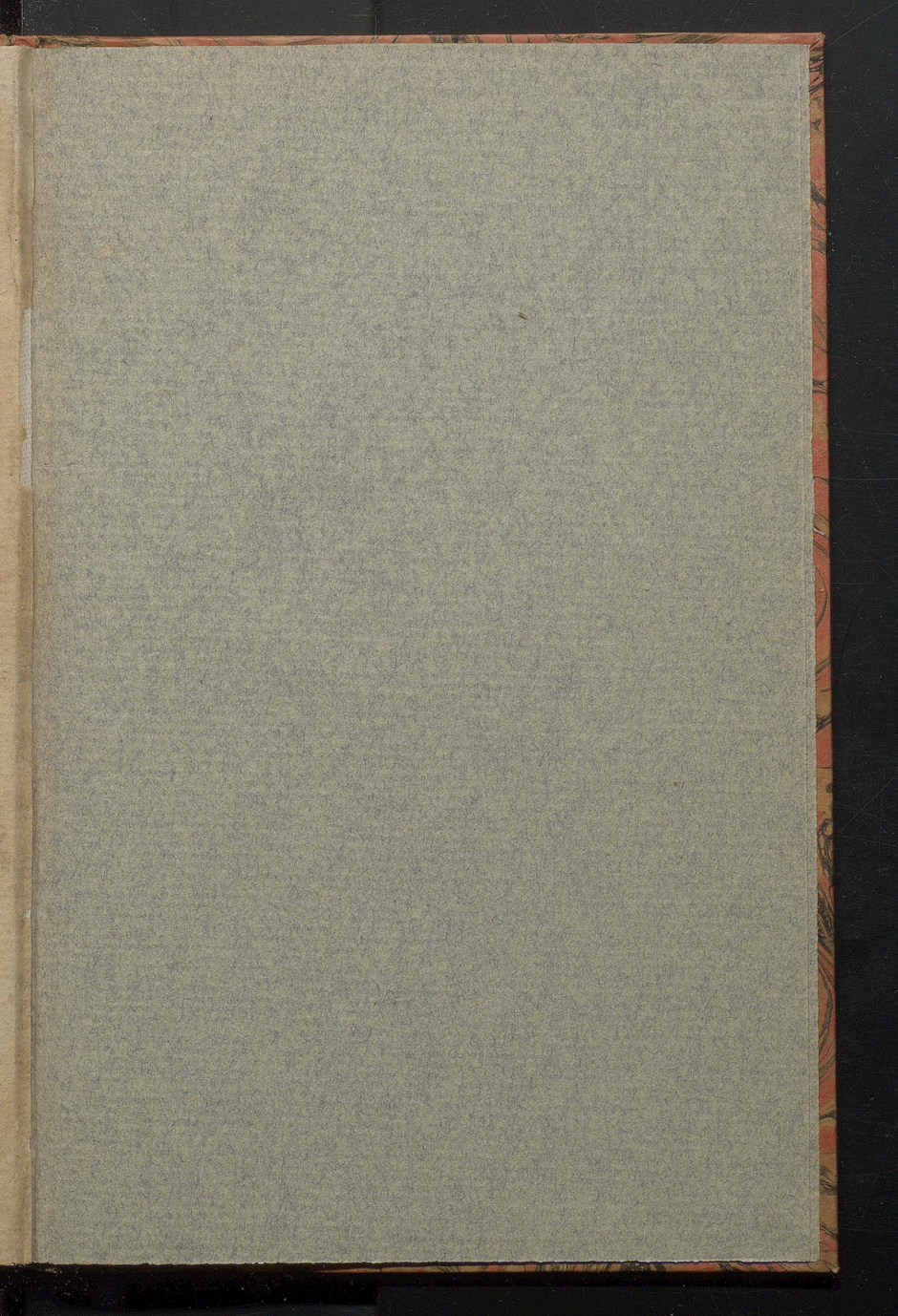
Oprigtig Ven,

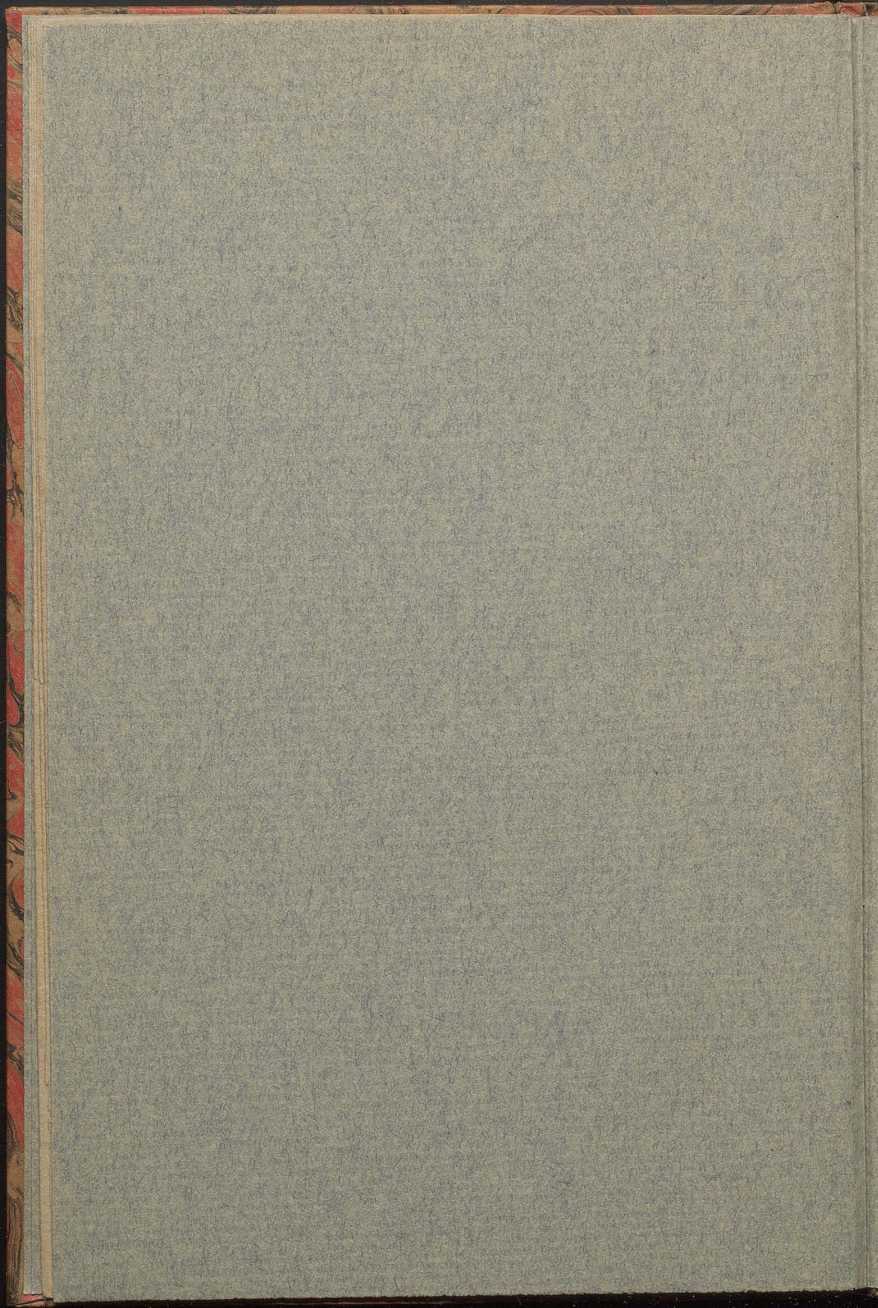
Saa Vidner den Ven,

som kiendte Ham best,

Johan Nordahl Brun.

C. B. Jørgensen
Bokbinderi
Eiherum

